

Arrest

nr. 85 372 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. PICERNO *loco* advocaat M. VAN DEN BRUEL en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en van Armeense origine te zijn. U heeft uw land van herkomst verlaten omwille van volgende redenen.

U was politieofficier. Sinds 6 december 2008 werkte u als officier in de gevangenis van Nubarashen. Op 29 april 2010 pleegde de gevangene, S.A.(...), tijdens uw dienst zelfmoord.

Toen u in de ochtend van 3 mei 2010 van uw werk naar huis reed en stopte bij een tankstation, werd u er onder bedreiging van een wapen door 4 jonge mannen, vermoedelijk familie of vrienden van S.(...), meegenomen in hun wagen. Vervolgens werd u vastgehouden in een huis buiten de stad. Ze vroegen u wie S.(...) heeft vermoord. Indien u het niet aan hen zou vertellen, zouden ze u vermoorden. U werd er geslagen. U raakte bewusteloos. De volgende ochtend kon u via het raam ontsnappen.

Op 5 mei werd u samen met 7 andere personeelsleden ontslagen. Er werd u gezegd dat ze jullie geen bescherming kunnen bieden omdat ze niet over de nodige middelen beschikken en dat u beter de stad kunt verlaten. Diezelfde avond kreeg u een dreigtelefoontje. Indien u hen niet zou vertellen wie S.(...) heeft vermoord, zou u zelf vermoord worden. De gevangenisarts en 2 cipiers ontvingen ook zo'n dreigtelefoontje.

Op 10 mei 2010 werd de gevangenisdokter ernstig geslagen in zijn wagen. U vermoedt dat familieleden van S.(...) hem wilden vermoorden. De volgende dag kreeg u opnieuw een dreigtelefoontje waarin gezegd werd dat u de volgende zou zijn.

Op 13 mei 2010 verliet u samen met uw echtgenote jullie woning waarna jullie onderdoken in het dorp Hovtashat bij R.(...), de nicht van uw echtgenote. Vervolgens heeft u nog bij de zus en de broer van uw echtgenote in Hovtashat verbleven.

Op 7 november 2010 verlieten uw echtgenote en u Armenië en reisden jullie per vliegtuig naar Moskou. Op 14 augustus 2011 verliet u de Russische Federatie en reisde u per bus en te voet naar België. Op 17 augustus 2011 dienden uw echtgenote en u een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Sinds uw vertrek naar Moskou hebben de vrienden of familie van S.(...) 2 keer aan jullie burens gevraagd waar u was. U bent in het bezit van volgende documenten: een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 11.10.2011 betreffende uw echtgenote en u met daarbij een medisch attest van een Belgische arts betreffende uw echtgenote en u dd. 06.10.2011 en 05.01.2011, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en uw werkbade van de politie dd. 10.06.1990.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk geïnterviewd werd omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. Immers, u had problemen met familieleden van een overleden gevangene die niet geloofden dat hij zelfmoord had gepleegd en van u te weten wilden komen wie hem had gedood. Daarbij komt ook dat u evenmin aannemelijk maakt dat u omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Armeense autoriteiten. U heeft namelijk - buiten de gevangenisdirecteur - geen enkele Armeense instantie gecontacteerd in verband met de door u verklaarde problemen. U verklaart geen klacht bij de politie te hebben neergelegd omdat u hiertoe geen recht had aangezien u werd opgeleid eerst uw oversten op de hoogte te brengen in geval van incidenten (CGVS, p. 13). Echter, hiermee verklaart u niet waarom u nadat u ontslagen werd en nadat uw overste u zei dat ze niet over de nodige middelen beschikten om u te beschermen (CGVS, p. 12), de politie niet heeft gecontacteerd. Gevraagd naar de reden waarom u geen klacht bij de politie heeft ingediend na uw ontslag, verklaart u dat hierdoor de problemen nog zouden verergeren en dat u wilde vermijden dat de politie u veel vragen zouden stellen (CGVS, p. 13). U zou er namelijk moeten vertellen over de reden van uw ontvoering en u zou nalatigheden door het gevangenisbestuur kunnen vertellen waardoor u zou lastiggevallen worden door het gevangenisbestuur (CGVS, p. 13). Het feit dat u over uw problemen aan de politie zou moeten vertellen indien u klacht zou neerleggen, is geen afdoende reden om geen bescherming te zoeken bij de politie. Het is immers de evidentie zelf dat men de politie op de hoogte dient te brengen van de relevante gebeurtenissen waarvoor iemand klacht bij hen neerlegt en hierdoor bescherming vraagt. Daarenboven is het een loutere bewering dat de politie u zou uithoren over nalatigheden die er in de gevangenis zouden zijn gebeurd en bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u hierdoor zou worden lastiggevallen door het gevangenisbestuur, eveneens een loutere bewering die u niet kunt staven. Bovendien stelt u dat u nagelaten heeft naar het veiligheidscomité te gaan omdat ze er alles willen weten (CGVS, p. 14). Het feit dat in geval van een klacht de betreffende instantie u vragen zou stellen over wat er gebeurd is, is - zoals reeds aangegeven - geen overtuigende reden om uw problemen niet kenbaar te maken bij uw autoriteiten. Bijgevolg heeft u onvoldoende pogingen ondernomen om bescherming te zoeken bij de autoriteiten van uw land van herkomst en heeft u geenszins aannemelijk kunnen maken dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming door uw autoriteiten omwille van redenen vermeld in de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg dient te worden geoordeeld dat de verklaarde asielproblemen vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden betreffende essentiële aspecten in jullie asielrelaas tussen uw verklaringen enerzijds en de verklaringen van uw echtgenote anderzijds.

Zo moet worden vastgesteld dat uw echtgenote en u tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende jullie onderduikadressen in het dorp Hovtashat van 13 mei 2010 tot 7 november 2010. U stelt namelijk meermaals dat toen u uw woning verliet, u 1 week bij R.(...), de nicht van

uw echtgenote, verbleef en vervolgens bij Sv.(...), de zus van uw echtgenote heeft verbleven (CGVS, p. 3-4). Ook stelt u een tijdje bij Se.(...), de broer van uw echtgenote te hebben verbleven (CGVS, p. 4). Uw echtgenote daarentegen verklaart dat ze eerst bij haar broer Se.(...) heeft verbleven wanneer ze jullie woning verliet (CGVS echtgenote, p. 3). Wanneer gevraagd werd naar confirmatie hieromtrent, bevestigt uw echtgenote dit (CGVS echtgenote, p. 3). Wanneer haar gevraagd werd of u samen met haar van jullie domicilieadres naar Se.(...) zijn gegaan, bevestigt ze dit (CGVS echtgenote, p. 3). Geconfronteerd met de vaststelling dat u verklaart toen eerst bij een ander familielid te hebben verbleven, stelt uw echtgenote dat ze zich niet meer herinnert of jullie eerst bij haar broer of eerst bij haar zus verbleven hebben (CGVS echtgenote, p. 12). Deze verklaring is echter niet afdoende. Immers, ze vermag niet te verklaren waarom u stelt dat u eerst bij de nicht van uw echtgenote bent ondergedoken. Eveneens bevat het geen verklaring voor de vaststelling dat uw echtgenote voordien meermaals zonder enige twijfel stelt dat jullie bij het verlaten van jullie domicilieadres eerst bij uw schoonbroer verbleven heeft. Bovenstaande tegenstrijdigheden doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid aangaande jullie ondergedokenheid.

Ook dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote en u tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd in verband met de dreigtelefoontjes die u verklaart te hebben ontvangen. Zo stelt u dat u in totaal 2 dreigtelefoontjes heeft gekregen (CGVS, p. 14). Echter, uw echtgenote stelt dat u 4 à 5 keren een dreigtelefoontje heeft ontvangen (CGVS echtgenote, p. 10). Geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote hieromtrent, stelt u dat ze 2 keren gebeld hebben toen u thuis was en u voor de rest de telefoon niet opnam (CGVS, p. 17). Deze verklaring vermag bovenstaande tegenstrijdigheid niet te verklaren. Immers, uw echtgenote verklaart dat ze weet dat u 4 à 5 keren telefonisch werd bedreigd omdat ze erbij was en ze het merkte aan uw woorden toen u de telefoon opnam (CGVS echtgenote, p. 10). Ook moet vastgesteld worden dat u stelt dat u op 11 mei uw tweede en laatste dreigtelefoontje kreeg en u op 13 mei naar Hovtashat ging (CGVS, p. 12 & 17). U bevestigt dat er een tweetal dagen zaten tussen het laatste dreigtelefoontje en uw vertrek naar Hovtashat (CGVS, p. 17). Uw vrouw daarentegen stelt dat jullie een paar uren na het laatste dreigtelefoontje naar Hovtashat zijn vertrokken (CGVS echtgenote, p. 10). Geconfronteerd met deze verklaring van uw echtgenote, herhaalt u uw verklaring (CGVS, p. 17). Bijgevolg heeft u geen afdoende verklaring gegeven voor de tegenstrijdige verklaring van uw echtgenote hieromtrent.

Uw verklaring volgens dewelke uw echtgenote suikerziekte heeft en hierdoor geheugen- en concentratieproblemen heeft (CGVS, p. 17), is eveneens onafdoende om bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Immers, gevraagd naar confirmatie van haar verklaringen, heeft uw echtgenote steeds haar verklaringen bevestigd. Bovendien maakt uw echtgenote zelf geen gewag van eventuele door haar ervaren geheugenproblemen. Daarenboven wordt in het medisch attest van een Belgische arts aangaande uw echtgenote dd. 06.10.2011 geen enkel gewag gemaakt van geheugenproblemen waaraan uw vrouw zou lijden. Er wordt enkel in vermeld dat uw echtgenote suikerziekte heeft, dat ze reeds 3 jaar een depressie heeft ten gevolge van post-traumatische stresssyndroom en dat ze slecht slaapt. Wat de depressie en post-traumatische stress betreft, dient opgemerkt te worden dat ze hier reeds aan leed vooraleer de door u verklaarde problemen zijn begonnen en bijgevolg dat de door u verklaarde problemen geen oorzaak zijn van de psychologische problemen van uw echtgenote.

Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent essentiële aspecten doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar document heeft neergelegd betreffende uw werk voor de gevangenis van Nubarashen waar u van december 2008 tot mei 2010 werkte. U verklaart dat uw badge werd ingehouden, dat u er tewerkgesteld werd zonder schriftelijk contract, dat u geen ontslagbrief heeft ontvangen en u geen bewijzen heeft van uw loon (CGVS, p. 4 & 9). Bovendien verklaart u dat in het werkboekje het werk dat iemand voor de autoriteiten verricht, niet wordt opgeschreven (CGVS, p. 9). Deze verklaring is weinig aannemelijk, eveneens de vaststelling dat u geen enkel document zou hebben betreffende uw werk voor de gevangenis. U verklaart bovendien dat uw werkboekje in uw land is achtergebleven bij uw broer (CGVS, p. 8). U kreeg 15 werkdagen om alle pagina's van uw werkboekje naar het CGVS door te faxen en het origineel werkboekje er te komen tonen (CGVS, p. 9 & 18). Echter, tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen. Dit nalaten doet ernstig vermoeden dat u uw werkboekje bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie betreffende uw werk verborgen te houden. Bovenstaande vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook moet worden opgemerkt dat u uw vluchtroute naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo verklaart u van Moskou per bus te zijn gereisd naar de Poolse grens, die u te voet heeft overgestoken (CGVS, p. 10). Vervolgens bent u per bus naar België gereisd (CGVS, p. 10). Uw vrouw bevestigt dit voor het CGVS en stelt dat jullie onderweg naar België nergens werden gecontroleerd (CGVS echtgenote, p. 7). Uw paspoort en dat van uw echtgenote is achtergebleven bij de smokkelaar

die u van Moskou naar België bracht (CGVS, p. 7). Echter, uw echtgenote stelt in haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze met de bus van Moskou naar België is gereisd en dat in Polen de paspoorten van iedere passagier werd gecontroleerd (verklaring DVZ, punt 28 & 29). Geconfronteerd met haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent ze dit te hebben gezegd (CGVS echtgenote, p. 7). Deze verklaring is echter niet afdoende. Immers, de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd in het Armeens voorgelezen waarna uw echtgenote deze ondertekende voor akkoord. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat uw echtgenote en u jullie Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissingen kunnen wijzigen. Het verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 11.10.2011 betreffende uw echtgenote en u met daarbij een medisch attest van een Belgische arts betreffende uw echtgenote en u dd. 06.10.2011 en 05.10.2011 toont aan dat uw echtgenote en u in België een verzoek tot verblijf omwille van medische redenen hebben ingediend en bevat informatie betreffende jullie gezondheidstoestand. Het medisch attest dd. 05.10.2011 toont aan dat u suikerziekte heeft en toont aan dat uw echtgenote eveneens aan diabetes lijdt en aan een depressie ten gevolge van post-traumatische stress. Echter, zoals reeds vermeld dateert deze depressie van voor de door u verklaarde asielproblemen en kunnen ze bijgevolg geen gevolg zijn van de door u verklaarde problemen. Uw rijbewijs toont louter uw identiteit aan, die geenszins wordt betwist. Uw huwelijksakte toont louter uw band met uw echtgenote aan. Doch het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Uw werkbadge van de politie dd. 10.06.1990 toont aan dat u 22 jaar geleden bij de politie werkte. Doch, het kan geenszins uw werk in de gevangenis van 2008 tot 2010 aantonen, noch bevat het informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker beroept zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan dat het feitenrelaas dat in de bestreden beslissing weer is gegeven onvolledig is. Vervolgens zet verzoeker de feiten uiteen, maar geeft niet aan wat er niet weergegeven zou zijn in de bestreden beslissing.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 april 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker citeert artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en stelt dat hem onterecht het statuut van vluchteling geweigerd wordt omdat hij niet zou aangeven dat hij persoonlijk geviséerd werd omwille van één van de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep en dat hij niet aannemelijk maakt niet te kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst.

Vervolgens citeert verzoeker een deel van de bestreden beslissing en stelt dat hij vastzat in een cirkel waar hij niet uit geraakte. De gevangenis waar hij werkte is corrupt en er werd hem opgelegd om niets in het publiek te verkondigen met betrekking tot de zelfmoord. Verzoeker stelt dat indien hij naar de politie zou stappen ze hem veel vragen zouden stellen, ook met betrekking tot de corruptie binnen de gevangenis. Verzoeker meent dan ook dat hij wel bescherming genoten zou hebben tegen de familieleden van S.(...) indien hij naar de politie zou gegaan zijn, maar hij zou geen bescherming hebben gekregen tegenover de corruptie van de gevangenis. Hij stelt dat hij dan immers achtervolgd zou worden door zijn ex-collega's.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Daarbij komt ook dat u evenmin aannemelijk maakt dat u omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Armeense autoriteiten. U heeft namelijk - buiten de gevangenisdirecteur - geen enkele Armeense instantie gecontacteerd in verband met de door u verklaarde problemen. U verklaart geen klacht bij de politie te hebben neergelegd omdat u hiertoe geen recht had aangezien u werd opgeleid eerst uw oversten op de hoogte te brengen in geval van incidenten (CGVS, p. 13). Echter, hiermee verklaart u niet waarom u nadat u ontslagen werd en nadat uw overste u zei dat ze niet over de nodige middelen beschikten om u te beschermen (CGVS, p. 12), de politie niet heeft gecontacteerd. Gevraagd naar de reden waarom u geen klacht bij de politie heeft ingediend na uw ontslag, verklaart u dat hierdoor de problemen nog zouden verergeren en dat u wilde vermijden dat de politie u veel vragen zouden stellen (CGVS, p. 13). U zou er namelijk moeten vertellen over de reden van uw ontvoering en u zou nalatigheden door het gevangenisbestuur kunnen vertellen waardoor u zou lastiggevallen worden door het gevangenisbestuur (CGVS, p. 13). Het feit dat u over uw problemen aan de politie zou moeten vertellen indien u klacht zou neerleggen, is geen afdoende reden om geen bescherming te zoeken bij de politie. Het is immers de evidentie zelf dat men de politie op de hoogte dient te brengen van de relevante gebeurtenissen waarvoor iemand klacht bij hen neerlegt en hierdoor bescherming vraagt. Daarenboven is het een loutere bewering dat de politie u zou uithoren over nalatigheden die er in de gevangenis zouden zijn gebeurd en bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u hierdoor zou worden lastiggevallen door het gevangenisbestuur, eveneens een loutere bewering die u niet kunt staven. Bovendien stelt u dat u nagelaten heeft naar het veiligheidscomité te gaan omdat ze er alles willen weten (CGVS, p. 14). Het feit dat in geval van een klacht de betreffende instantie u vragen zou stellen over wat er gebeurd is, is - zoals reeds aangegeven - geen overtuigende reden om uw

problemen niet kenbaar te maken bij uw autoriteiten. Bijgevolg heeft u onvoldoende pogingen ondernomen om bescherming te zoeken bij de autoriteiten van uw land van herkomst en heeft u geenszins aannemelijk kunnen maken dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming door uw autoriteiten omwille van redenen vermeld in de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg dient te worden geoordeeld dat de verklaarde asielproblemen vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie.(...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zich beperkt tot het herhalen van reeds afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Waar de bestreden beslissing tegenstrijdigheden aanhaalt tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote, stelt verzoeker dat hij reeds gewezen heeft op de geheugenproblemen van zijn echtgenote, die gedurende de volledige periode vanaf de zelfmoord van S(...) tot de vlucht naar België depressief was en in angst leefde. Verzoeker wijst op het feit dat zij het probleem in hun land van herkomst hetzelfde weergeven en enkel betreffende hun vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegden. Omwille van haar toestand op dat moment zou verzoekers echtgenote deze reis ondergaan hebben en niet beleefd hebben, waardoor er kleine verschillen in het relaas zouden geslopen zijn.

Verzoeker herhaalt dat zij vanaf 13 mei 2010 wel degelijk in Hovtashat verbleven. Eerst bij R(...), een nicht van verzoekers echtgenote, en vervolgens bij Sv(...) en daarna bij Se(...).

Verder stelt verzoeker dat hij en zijn echtgenote niet bezig waren met het tellen van de dreigtelefoontjes, maar met het voorbereiden van hun vlucht en de verkoop van hun woning.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de motieven op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wat betreft een bewijs van verzoekers tewerkstelling in de gevangenis stelt verzoeker dat hij dit document niet naar België heeft meegenomen en dat hij op verzoek van de commissaris-generaal zijn broer gecontacteerd heeft, maar het document is niet meer terug te vinden.

De Raad meent dat dit het motief van de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van zijn tewerkstelling in de gevangenis bevestigt.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor

vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat betreft de paspoorten van verzoeker en zijn echtgenote stelt verzoeker dat zij beiden hebben bevestigd dat deze bij de smokkelaar achtergebleven zijn. Verder ontkent verzoekers echtgenote ten sterkste dat zijn op de DVZ iets anders zou hebben verklaard.

Verzoeker stelt verder dat zij hun paspoorten zouden terugkrijgen bij aankomst in België, maar dit is niet gebeurd en verzoeker en zijn echtgenote zagen de smokkelaar nooit meer terug.

De Raad wijst erop dat het louter ontkennen dat men iets gezegd heeft niet tot gevolg heeft dat bepaalde verklaringen worden genegeerd. Na het afleggen van de verklaringen op de DVZ werden deze aan verzoekers echtgenote in het Armeens voorgelezen en voor ondertekening voorgelegd. Tenzij verzoeker met concrete bewijzen aantoonde dat hetgeen vermeld staat in de verklaring van zijn echtgenote niet datgene is wat zij gezegd heeft gaat de Raad ervan uit dat zij dit effectief gezegd heeft.

Verzoeker meent dat uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat hij weldegelijk voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking komt om het statuut van vluchteling toegewezen te krijgen in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent eveneens dat hij aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en herhaalt vervolgens letterlijk de redeneringen die hij maakte met betrekking tot het vluchtelingenstatuut.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken en evenmin aannemelijk gemaakt dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen van zijn nationale overheden. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

In zoverre de motivering van de bestreden beslissing niet betwist wordt door verzoeker blijft deze onverkort gehandhaafd.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS